Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindelig.
(1. Pet. 1, 24.)

Som Faar uden Hyrde.

Men da han saa Skarerne, ynkedes han inderligt over dem; thi de vare vanrøgtede og forkomne som Faar, der ikke have Hyrde.
Matth. 9, 36.

„Da han saa Skarerne" — Jesus havde gaaet omkring i Galilæa, besøgt Byer og Landsbyer, prædiket Rigets Evangelium — det glade Budskab om Himmelriget — og helbredet enhver Sygdom og enhver Skrøbelighed. Det havde bevirket, at Skarer af Mennesker samledes om ham.

Da han saa saa dem — ah — han ejede baade Villie og Evne til at gennemskue og bedømme deres Tilstand. Den var ynkværdig, og her var en, der kunde ynkes over dem. Jesus ynkedes inderligt over dem, siger Matthæus.

Og han giver Aarsagen til, at Jesus ynkedes inderligt over dem i disse Ord: „de vare vanrøgtede og forkomne som Faarder ikke have Hyrde."

Jesus sammenligner her Mennesker med Faar. Det er et fra Israels Historie kendt Billede, han bruger. Gud sammenligner ofte sin Menighed med en Faarehjord. Jesus gør det ogsaa baade her og naar han kalder sig selv den gode Hyrde (Joh. 10), og naar han betror Apostelen Peter at føde og vogte hans Faar og Lam.

Altsaa — vi er Faar! Vi behøver Hyrder, Ledere.

Og her kan vi saa mindes, hvad David siger om sig selv i saa Henseende. Han var en stor Folkehyrde, men han synger: „Herren er min Hyrde" osv. (Ps. 23).

Han skammede sig ikke ved at regnes for Faar og staa under en Hyrdes Ledelse.

Mene hvad du vil om Folkene, om Folkeskarerne, de er Faar og trænger til Hyrder. De trænger til det i verdslig Henseende og end mere i aandelig Henseende.

Lykkeligt det Folk, der har fromme og dygtige politiske Hyrder eller Ledere. Hvor ulykkelige Skarerne derimod er, naar de bliver som Faar uden Hyrder, det afgiver Forholdene i Europa i de senere Aar altfor mange Eksempler paa.

Men det er aandelige Ledere, Herren her har for Øje. Israel havde vel en Slags Hyrder men de sørgede for sig selv og ikke for Hjorden. Menneskene var „vanrøgtede og forkomne som Faar uden Hyrde".

Det var en tung Dom over Tidens Hyder og Lærere; men Tilstanden viser, den ikke var for tung. Havde Tidens Lærere været sande og gode Hyrder, saa havde de kendt deres Messias, da han kom, og de vilde have vist Skarerne til ham.

Men nu vor Tid! Hvordan staar det til i Skarerne? Ja, herom kunde der skrives Bøger, men lad os nøjes med at sige tre Ting:

1. Saa langt Rigets Evangelium prædikes, eller i de saakaldte kristne Lande, er der ikke saa faa Hyrder (Pastorer), det kommer saa an paa, om de er gode Hyrder under „den gode Hyrde".

2. Men vil Skarerne saa samles om dem, eller er de fleste for kloge til at staa under Hyrders Ledelse?

3. Men i Hedningeverdenen — hvor er Skarerne der dog forkomne, fordi de er som Faar uden Hyrde. „Beder derfor Høstens Herre" osv.

Under dine Vingers Skygge jubler jeg.
Salmen 63: 8.

Ej vil jeg frygtsom fly fra
Trængslens Bølger,
Men gemme mig i Herrens stærke Favn;
Om han en Stund for mig sin
Vilie dølger,
Saa er min Vej dog banet i hans Navn.

I Herrens Haand er alle mine Tider;
Hvert Hovedhaar er af min Fader talt.
Min Sjæl, vær stille kun, naar Herren strider!
Opløft dit Hoved! pris ham kun for alt!

Ja segned Tusinder end ved min Side,
Og raser Fjenden paa den onde Dag,
Min Fader ved jo, hvad hans Barn skal lide,
og alt er ledet af hans Velbehag.

Og midt i Mørket skal mit Lys oprinde;
Det bitre, som mig ængsted' bliver Fred;
I Ørkenen selv skal jeg en Kilde finde;
Thi jeg omgives af Guds Miskundhed.

Derfor jeg Troens Takkesang vil kvæde;
Gud lægger Frelsens Jubel i min Mund.
I Dag er Naadens Dag med Lys og Glæde,
Gud er min faste Borg i Nødens Stund.

Han er mit Lys paa alle mine Stier,
Mit Skjold, min Sol, min Lægedom og Fred.
Er Natten mørk, og selv om Herren tier,
Dog falder Duggen over Hjertet ned.

Indsendt af gamle Bedstemoder Jensen, Oleander, Calif.

Tanken.

Han var kun en ung Mand. I de mange Aar, han havde studeret, havde han haft det ene Maal: Hedningemissionen. Og nu var han omsider bleven færdig og havde tilbragt de to sidste Aar paa Sprogskolen derude i det fremmede Land. Man havde hørt om ham derhjemme, at han havde lagt en mere end almindelig Dygtighed for Dagen i Erhvervelsen af det vanskelige, fremmede Sprog. Saa tog Døden ham bort. Han faldt som et Offer for en af de mange Sygdomme, der findes i hedenske Lande.

Man sørgede meget over ham. Han havde haft mange Venner, og mange havde sat store Forhaabninger til hans Arbejde. „Det var underligt, at Herren just tog ham," var den almindelige Mening, naar man talte om ham.

— — —

Men Sjælen fløj op til de lykkelige Boliger. Der stod den for Herlighedens Herre og saa ham Ansigt til Ansigt. „Er der noget, du ønsker?" spurgte al Faderligheds Fader. „Herre, der er saa meget at gøre dernede. Paa dit Bud gik jeg ud til de tabte. Saa tog du mig herop til dig. Maa jeg gaa tilbage som en af dem, du sender til at tjene dem, som skal arve Saligheden?"

Men Gud Fader svarede: „Gaa du ind og hvil dig til Jordens Tid er inde. Men den Tanke, som har været din største og kæreste, vil jeg sende at virke i dit Sted."

— — —

Saa fløj Tanken ned til Jordens Beboere. Den kom til Landmanden, som han var paa Vej til Byen for at sætte nogle Penge i Banken efter den sidste Høst. Medens han kørte, havde han taget sin Sparebog ud for at udregne, hvor meget han nu kunde sætte til Side. Men Tanken fløj hen og satte sig lige paa Bogens Blade. Der sad den og lyste med ildrøde Bogstaver. Den fulgte ham til Byen, den fulgte ham hjem igen. Den satte sig mellem ham og de fede, velopdrættede Kreaturer, den straalede ham i Møde, naar han gik derude paa Marken mellem de tunge Aks . . . . .

Og Tanken fløj videre. Den kom til det unge Menneske, der søgte efter Glæde. Den hviskede til ham: „Følg mig, jeg vil give dig, hvad du søger." Foran ham dansede og vinkede den, den sendte sine Straaler ned i den unge Mands Hjerte og varmede saa underligt derinde . . . . .

Den kom til Præsten, medens han sad og udarbejdede sin Prædiken. Den satte sig som en Tunge af Ild paa Spidsen af Præstens Pen, den gjorde sig til en Kraft i hans Haand, den blev til de Ord, der skrev sig paa Papiret . . . . .

Videre fløj Tanken. Den fløj ind ad det aabne Vindue paa Seminariet. Studenten, som sad og læste paa sin Lektie, for op som ved et elektrisk Stød. Der stod Tanken lyslevende for ham, den fyldte Værelset, den blev til haus Tanke . . . . .

Og Landmanden gav sit Guld, det unge Menneske gav sin Tid, Præsten gav sin Interesse, Studenten gav sit Liv til Tankens Udførelse. Og dette var de Ord, hvori Tanken klædte sig: „Giv Gud, hvad Guds er!" og alle sagde de: „Ja, det er den Befaling, Missionens store Herre har givet os: Gaa ud i al Verden og gør alle Folkeslagene til mine Disciple. Den vil vi lyde. Det er Guds Villie med os."

Ogawa.

Eneboere.

Forleden kom jeg i Samtale med en Mand om mangt og meget. Men da der blev lidt af en Pavse, kom han til at sige omtrent som saa: „I den „fattige Tid" havde vi det egentlig godt med hverandre. Vi hjalp hverandre saa godt, vi kunde, trods det at ingen af os havde meget at hjælpe med. Kom der Sygdom i et Hjem, især hvis det var Fader eller Moder, kan det nok være, at vore Koner blev bløde om Hjertet og fik travlt med at gøre, hvad gøres kunde, for Doktoren var dyr og langt borte. Og vi Mænd, jo, vi skulde nok hver Morgen og Dagen igennem faa spurgt om, hvordan det gik med den syge. Smaabørn — fattige smaa — var der jo næsten i hvert Hjem. Og hvad skulde der blive af dem, hvis Far eller Mor gik fra dem. Kan gerne være at det, at vi selv havde fattige smaa Børn, som vi kunde blive kaldt fra, fik os til at føle mere med andre.

Men det var nu saadan helt igennem. Døde en Hest for en fattig Nybegynder, var det som et Slag for os alle, for „hvordan skal han faa en Hest igen, for han har jo ikke Spor af Kredit" tænkte og sagde vi. Men paa en eller anden Maade fik vi Manden hjulpen igennem. Og glad pløjede han videre selv om det ikke just var en første Klasses Hest, han fik.

Besøge hverandre paa bestemte Indbydelser kendte vi næsten ikke til. Vi tog der og der hen, naar vi syntes. Fik Kone og Børn uden megen Tillavning i Lumbervognen og saa afsted. Nej, vi var jo ikke ventet. Og dog blev vi taget imod, som om alle, store og smaa, havde ventet os længe. Smør, Brød og en Sjat Kaffe var der jo Raad for, og Grisen var da heller ikke spist op. Anretningen hjalp vore Koner hinanden med og klarede den gerne i en Fart. Opvaskningen var jo heller ikke saa vidtløftig. Saa blev der god Tid for den velgørende Ro. Visitter, hvor det jo skal gaa meget pænere til baade med Indbydelse og Modtagelse og Anretning og meget andet, hørte man ikke den Gang Tale om.

Jeg havde en god Nabo — ja, jeg har ham da endnu. — I den Tid, jeg nu taler om maatte vi to for at føle godt helst ses og tales ved om Sagerne to eller tre Gange om Ugen. Bare saadan et lille Smut om Aftenen. Ofte maatte vi jo laane saa eet saa et andet af hinanden, saa havde vi jo Ærinde. Hvad vi talte om? Vi var næsten fra samme Egn i Danmark, saa der var jo fælles Barndoms- og Ungdomsminder. Saa kom der jo Breve hjemme fra. De maatte læses, og de gav Stof til adskillige Aftners Samtaler. Saa var der vor Kirke og Menighed. Lille var Kirken, og Menigheden svag. Og saa Slidet og Kampen for Tilværelsen i det fremmede Land. Ja, saa var der jo ogsaa Noterne — de slemme Noter til 12 a 15 pCt. ikke at forglemme. Der var nok at dele med hinanden.

Nu kan der godt gaa Uger hen, uden at vi to Naboer ser ret meget til hinanden. Den anden Aften gik jeg saa derover. Jeg tror nok, jeg var kommen ligesom til at længes lidt. Vi begyndte godt nok at tale — ikke just om gamle Dage, for de kommer jo ikke tilbage og ønskes heller ikke — men om, hvor Fællesskabet og Deltagelsen var bleven af. Begyndelsen var god nok. Men inden vi tænkte derpaa, var vi inde i rask Samtale om den stærke Fremgang i de sidste tyve Aar og de vældige Priser paa Land og alt. Begge to er vi blevet velhavende og har nok at leve af i vor Tid. Behøver ikke en Gang at tænke paa at bygge Laderne større for at slaa os til Ro. Min Nabo fortalte, at han har 75 Acres med Hvede, som tegner rigtig godt. Lykkes den til en Pris af ca. 2 Dol. pr. Bushel, vil han have sig en rigtig Automobil i Stedet for det „Juks af en Ford," som han har haft et Par Aar, men som han ikke synes, at han og hans store Drenge kan være bekendt at køre i. Jeg har en Automobil til $800, men hans den ny skal nok være til omkring et Par Tusinde. Som sagt, dersom Hveden lykkes. At vor Herre skal lade Hveden og meget andet lykkes for saadanne Planers Skyld ser underligt ud, tænkte jeg, da jeg gik hjem. Ikke fordi jeg mener, at jeg er en Smule bedre stillet end min Nabo, men for at sige: Saadan gaar det og saadan sidder vi i det. Og selv om vi bag efter slog ind paa at tale om Krigen og tilsidst om Sprogene, saa blev det ikke bedre. Jeg syntes, at ensom og fattig gik jeg over til min Nabo og ensommere og fattigere gik jeg derfra. Og jeg er sikker paa, at det maa være ligesaa for ham. Jeg forstaar ikke, hvad der er i Vejen, for det har jo før været saa, at Hjertet følte varmt, naar vi mødtes og varmere, naar vi havde samtalt og delt med hinanden.

Naar det rigtig kneb, kunde vi forhen enes om at bede Gud hjælpe os. Det var slet ikke saa nemt, for vi var ikke vant til at bede, naar fremmede hørte os. Det blev nok ogsaa saa som saa. Men Herren hørte os alligevel og hjalp os, og det var jo det, som det kom an paa. Nu ved jeg nok at Verden er fuld af nyt, og vi følger med Dag efter Dag i Bladene og paa anden Maade i det praktiske Liv. Det tager jo nok baade Tid og Tanker; men meget af det er jo da godt i sig selv. Og alligevel er det, som det tærer paa den aandelige Marv i en. Stundom kan jeg i al denne Leven med i det ny komme til at føle, som jeg inderst inde bliver saa gammel og ensom. Nej, det er ikke Alderen, for den trykker mig slet ikke endnu. Men det er noget med Hjertet og Livet eller maaske med Døden der inde.

Vi har jo større Kirke og Menighed nu og flere Møder af alle Slags. Men sært nok til alt dette kan man komme og ofte gaa saa ensomme. Hilsen med det broderlige og søsterlige Haandtryk, som gaves og modtoges før af Børn af den samme Fader, af Syndere frelst af Naade, synes at have tabt saa meget af den varme favnende Energi. Den er bleven lige som saa udvendig. At det er saa kan ikke være Herrens Skyld, for han har ordnet alt godt for os. Skylden maa være vor egen. Søndag efter Søndag hører man om, hvordan alt kan blive bedre, men det synes at blive det samme.

Saadan talte og fortalte Manden. Og alle Vegne, hvor vi kommer blandt vort Folk, ogsaa blandt vort Kirkefolk, hører man Gang efter Gang noget lignende. Saa der maa jo være noget om det.

Tilsidst siger Manden noget — ikke saadan ligefrem — men noget, der lignede et Spørgsmaal, der var svøbt ind i Lag paa Lag, og som gik ud paa. om jeg vidste noget Raad for alt dette.

Det vilde jo ikke være Sandhed for mig at svare „Nej." Og dog var jeg lige ved det. Og hvorfor? Fordi jeg var bange for, at det, Manden var ude om og søgte, var nye Lapper til Hullerne paa det gamle Klædebon. Og jeg havde ingen nye Lapper tilskaaren til Hullerne og heller ikke mindste Tro paa Lapper. Men i saadanne Tider, hvor Verden svælger i nyt, vil der altid være mange, der spørger ogsaa om nye Lapper. Og Tilbudet i den Retning skal snart indfinde sig, saa villigt og flinkt, at Lappen er syet paa før man kan tælle til tyve eller før man faar bedet sit Fadervor. — Det sidste trænger man haardt til for at værge sig mod Lapperiet men ogsaa for at blive varmet op hos den Gud og Fader, der ene kan give nyt Liv og Grøde i Hjertet og bevare det i Grøde, saa nyt bliver ved at komme til Verden i saadant et Menneskeliv.

„Ja, men det er jo det „gamle igen," som man „hører hver Søndag" dersom man da ellers kommer i Kirke." Ja, ja, vist er det det gamle. Men dette gamle, har det ved sig, at det kan blive ved at føde nyt og derfor fornyes fra Bunden af.

Jeg siger saa til Manden: „Saa vidt jeg forstaar Dem, synes det mig, som De kender Vejen til Korsets Fod?"

„Ja, ja, det var jo der, at mit Hjerte i de unge Dage fik Fred og Levelyst, da det var fyldt med Uro og Lede ved alt."

„Men paa Vejen til Korset blev Bønnen næsten til Skrig, kan De huske det" siger jeg.

„Huske det? Aa, det glemmer jeg aldrig. Hvor var det dog svært og det tog lang Tid. Ingen til at hjælpe mig uden den Gud, som jeg syntes var saa langt borte, og som jeg ofte tvivlede paa vilde høre mig uværdige."

„Men da De naaede Korset, og Hvilen faldt paa Dem, hvad saa?"

„Aa, jeg ved ikke, om noget Menneske kan sige det. I Hjertet blev saa stille, stille som Genesareth Sø efter Stormen, og sorgløs blev jeg som et Barn, der slet ikke behøvede at tænke paa at sørge for sig selv. Og saa følte jeg saadan en Trang til at favne den vide Verden, baade Venner og Fjender. Alt blev saa nyt, nyt."

„Den Gang var De ikke Eneboer, men det synes jeg næsten, at De er bleven nu."

Nej, den Gang! Men nu, aa ja! Jeg synes ikke, jeg lever saa nær min Gud og Frelser Dag efter Dag. Time efter Time. Og selv ens bedste Venner er hjertelig talt ogsaa for langt borte, saa man bliver jo ensom."

„Hvad om De gik den gamle Vej, saa omtrent, igen, og naaede rigtig frem til Korset en Gang endnu, for ved Korset springer ikke blot Livets Kilde, der kan vække Liv af Døde, men ogsaa Fornyelsens og Foryngelsens Kilde, der skaber nyt af gammelt og gør det gamle ungt. Det synes jeg, De trænger til."

„Ja, Gud ved, at jeg trænger. Og jeg føler det ogsaa selv. Men det kedelige er, at denne Trang ikke har den drivende Magt som før. Hvor ofte har jeg ikke begyndt. Men det blev blot Tilløb. Saa sank det sammen for mig igen."

„Men om De nu lader det gaa, som det er, eller som det kan, tænker De saa ikke, at det nok retter sig med Tiden eller i Evigheden?"

„Retter sig? Leve og dø og ikke vide, om man er solgt eller købt! Være levende død! Saa synes jeg næsten, det var lettere at være helt død. Nej, det er ikke til at udholde! Lade det gaa, som det kan, er jo den rene Død og Dommen med."

„Ja, men naar det ikke kan gaa, som det er, og det heller ikke kan blive bedre — De siger jo, at De har prøvet det — er der saa mere at gøre ved den Ting? Det synes jeg næsten ikke, at der er. Enten — eller."

„Der er saa meget, som jeg trænger til at tale med Dem om; men det er ikke nemt at faa det med alt sammen."

„Nej, vi vil ikke tale om mere i Dag. Lad det nu blive ved dette Enten — Eller. Enten maa De udholde at lade det gaa, som det gaar, eller De ikke kan udholde det, og da drives af en uimodstaaelig Magt hen til ham, den eneste, der kan forny og forynge Menneskeliv.

Kr. Anker.

FRESNO, CALIF.

R—E, May 12th, 1919.
Dear „Danskeren."

I am so happy and naturally I feel like sharing with friends so I thought of you. I cannot tell you the full extent of my happiness, that would be too personal, but it has to do with the missionary meetings we have pust had in Fresno. Rev. J. C. Carlsen from Salt Lake City is here; he was scheduled to arrive Wednesday, May 7th, and to speak in the evening, but was delayed. He spoke the following days. I was not permitted to be there, but Sunday it was the great day and it was enjoyed to the utmost. The outward circumstances were ideal, delightful weather, a large church, well located, harmoniously and well arranged, filled to the doors with all the old faces, and some new. The khaki exchanged for the civilian, and not a gold star on the service flag, the boys returning one by one, taking up their old places in the congregation. The meetings opened with a missionary sale, the congregation being desirous to throw off the last debt so as to have free hands for future activity.

Every time I have sat in that church —it is not so very often —since it was dedicated I have thought of that day when our President, Rev. G. B. Christiansen, raised his hands before the altar and called down the blessings from heaven on the work that should be done there to the honor of God and the salvation of man. How much has been accomplished no one is in a position to say but we konw this: the Lord will be true and he wants us to be.

At the meeting Sunday Rev. Carlsen preached in the morning. His subject was **Faith** and he pointed out clearly and distinctly the difference between a false and a saving faith. In the afternoon he spoke again, chiefly concerning the mission work at Salt Lake City, taking as his text the 53rd psalm. In the evening he preached an excellent sermon in English, and that service also was well attended. Personally I rejoice over every English sermon preached in our churches because it proves to me that we are willing to go out of our way to gather in that which otherwise would slip away from us, and yet it is ours by right. And personally I am sorry for every stone thrown from pulpit or pew at the language of our adopted country, because it proves to me that we are narrowing in where we ought to expand for Christ's sake and for the sake of our church, and meetings of this kind or any other kind are to me at least incomplete without one good strong faithful effort and hearty co-operation between pulpit and congregation to throw out the life line in that language. It is more than discouraging to hear from the pulpit that the heart of